

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	I <i>Mededelingen</i>	
	.....	
	II <i>Vorbereidende besluiten</i>	
	Economisch en Sociaal Comité	
85/C 87/01	Advies inzake een — voorstel voor een beschikking van de Raad tot wijziging van Beschikking 75/327/EEG betreffende de sanering van de toestand bij de spoorwegondernemingen en de harmonisatie van de voorschriften voor de financiële betrekkingen tussen deze ondernemingen en de Staten — voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1107/70 betreffende de steunmaatregelen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren	1
85/C 87/02	Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 74/63/EEG tot vaststelling van maximumgehalten aan ongewenste stoffen en producten in diervoeders, van Richtlijn 77/101/EEG betreffende de handel in enkelvoudige diervoeders en van Richtlijn 79/373/EEG betreffende de handel in mengvoeders	4
85/C 87/03	Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake gezondheids- en veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van de invoer van vleesproducten uit derde landen	6

Nummer

Inhoud (vervolg)

Bladzijde

85/C 87/04

Advies inzake een

- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 338/79 houdende vaststelling van bijzondere bepalingen betreffende in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijnen
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende afwijking van de bij Verordening (EEG) nr. 456/80 ingestelde regeling inzake de toekenning van premies voor tijdelijke stopzetting en definitieve stopzetting van de wijnbouw op sommige met wijnstokken beplante oppervlakten, alsmede van premies voor het afstand doen van het recht tot herbeplanting van bepaalde oppervlakten
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad inzake de toekenning van premies voor definitieve stopzetting van de wijnbouw op sommige met wijnstokken beplante oppervlakten in de wijnoogstjaren 1985/1986 tot en met 1989/1990
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt . . . . .

8

85/C 87/05

Advies inzake de

- derde wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 338/79 houdende vaststelling van bijzondere bepalingen betreffende in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijnen . .

13

85/C 87/06

Advies inzake de voorstellen van de Commissie met betrekking tot de tenuitvoerlegging van een Middellandse-Zeebeleid van de uitgebreide Gemeenschap . . .

14

85/C 87/07

Advies inzake het voorstel voor een zestiende richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde : gemeenschappelijke regeling voor bepaalde definitief aan de BTW onderworpen goederen welke door een eindverbruiker van een Lid-Staat vanuit een andere Lid-Staat worden ingevoerd

19

85/C 87/08

Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 69/335/EEG betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal

21

II

(Voorbereidende besluiten)

ECONOMISCH EN SOCIAAL COMITÉ

Advies inzake een

- voorstel voor een beschikking van de Raad tot wijziging van Beschikking 75/327/EEG betreffende de sanering van de toestand bij de spoorwegondernemingen en de harmonisatie van de voorschriften voor de financiële betrekkingen tussen deze ondernemingen en de Staten (!)
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1107/70 betreffende de steunmaatregelen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren (!)

(85/C 87/01)

De Raad heeft op 31 januari 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 75 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen over bovengenoemde voorstellen.

De Afdeling voor vervoer- en communicatiewezens, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 5 december 1984 goedgekeurd. Rapporteur was de heer von der Decken.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen (1 onthouding) is goedgekeurd:

ALGEMENE OPMERKINGEN

Het Comité spreekt in beginsel zijn voldoening uit over het initiatief van de Commissie, aangezien hiermee voor het eerst sedert jaren weer wordt gepoogd een bijdrage tot oplossing van de problematiek van de spoorwegen te leveren. Terwijl de Commissie de laatste jaren uitsluitend deze problematiek op marginale gebieden heeft aangepakt en van oordeel was dat een intensivering van de samenwerking tussen de spoorwegen hun financiële positie zou verbeteren, heeft zij zich ditmaal weer op de kern van de problematiek gericht, aangezien in haar initiatief het creëren van iets meer gelijke uitgangspunten bij de concurrentie tussen de afzonderlijke takken van vervoer centraal staat. Essentiële punten zijn in dit verband o.m. de verantwoordelijkheid voor de infrastructuurkosten van het vervoer per spoor, de definitie van het „financieel evenwicht” van de spoorwegen, het aanzuiveren van de in het verleden door de spoor-

wegen aangegane schulden, alsmede de openbare dienst-verplichtingen van de spoorwegen.

Tegelijkertijd oppert het Comité evenwel bedenkingen tegen afzonderlijke punten in het voorstel van de Commissie, welke punten overeenkomstig onderstaande opmerkingen dienen te worden gewijzigd.

BIJZONDERE OPMERKINGEN

1. **Voorstel voor een beschikking van de Raad tot wijziging van Beschikking 75/327/EEG betreffende de sanering van de toestand bij de spoorwegondernemingen en de harmonisatie van de voorschriften voor de financiële betrekkingen tussen deze ondernemingen en de Staten**

- 1.1. *Artikel 1, punt 1 (nieuw artikel 2 bis) en bijlage I*

1.1.1. Wat met deze bepaling wordt beoogd, stemt tot voldoening. Het is namelijk de bedoeling dat door meer transparantie in de financiële betrekkingen

(!) PB nr. C 36 van 10. 2. 1984.

tussen spoorwegen en overheid het volgende wordt bereikt: betere beoordeling van de resultaten van de spoorwegen, gelijke positie van de spoorwegen in dit verband ten opzichte van de overige takken van binnenlands vervoer en vergroting van het concurrentievermogen van de spoorwegen.

1.1.2. Opgemerkt zij evenwel dat het feit dat de overheid de infrastructuurkosten voor haar rekening neemt, niet betekent dat de financiële problemen van de spoorwegen daardoor direct van de baan zijn en evenmin dat alleen daardoor de oorzaken van deze problemen worden weggenomen. In feite gaat het in dit geval vooral om meer transparantie en een duidelijkere afbakening van de verantwoordelijkheden. In dit verband mag echter een op verbetering van de rendabiliteit gerichte modernisering van de infrastructuur niet worden belemmerd.

1.1.3. Het Comité betwijfelt, ten aanzien van de in bijlage I voorgestelde methode van berekening, of een uniforme wijze van berekening voor alle Lid-Staten de juiste aanpak is. Dit zou moeten worden nagegaan in een studie waarin voorbeelden uit alle Lid-Staten worden gegeven.

1.1.4. Met name bevreemdt het Comité dat bij de methode van berekening van de Commissie de externe maatschappelijke kosten niet in aanmerking worden genomen. Bij deze louter bedrijfseconomische benadering van de Commissie worden bijgevolg de effecten van elke afzonderlijke tak van vervoer op de volkshuishouding buiten beschouwing gelaten.

In dit verband zij gewezen op de voordelen die de spoorwegen de samenleving in haar geheel permanent biedt, namelijk verkeersveiligheid, geringe belasting van het milieu, rationeel energieverbruik, gering beslag op de ruimte, minder verkeersfiles, enz.

De spoorwegen ontvangen geen financiële vergoeding voor deze positieve externe effecten, hetgeen de samenleving in haar geheel ten goede komt zonder dat daar iets tegenover staat. Tegelijkertijd worden in veel gevallen de maatschappelijke kosten niet aan de concurrenten van de spoorwegen doorberekend. Dit leidt tot distorsie, waardoor uiteindelijk de spoorwegen ten opzichte van hun concurrenten worden benadeeld. Wil de Commissie dus werkelijk de concurrentieverhoudingen tussen de afzonderlijke takken van vervoer harmoniseren, dan mag zij de externe kosten niet buiten beschouwing laten en dient zij de voor- en nadelen van de verschillende takken van vervoer met elkaar te vergelijken.

In dit verband moet worden onderstreept dat het Comité ten aanzien van dit vraagstuk reeds een standpunt heeft ingenomen. Zo heeft het Comité in zijn van oktober 1982 daterend initiatiefadvies inzake het EEG-vervoerbeleid voor de jaren '80 het volgende verklaard:

„Uitgaande van het gronddenkenbeeld dat er pragmatische aanknopingspunten voor een Europees vervoerbeleid moeten worden gezocht, dienen

beginselen voor de betaling van de kosten van het gebruik van de infrastructuur te worden gedefinieerd die theoretisch verantwoord en ook praktisch hanteerbaar zijn. De Raad dient de Commissie te verzoeken, praktische voorstellen voor oplossingen uit te werken, die binnen afzienbare tijd moeten worden voorgelegd.

Deze voorstellen van de Commissie dienen o.m. te zijn afgestemd op de noodzakelijke aanpassing van de heffingen voor het gebruik van de infrastructuur aan de externe kosten, met inbegrip van de kosten van milieuhinder, en dienen een rationeler energiegebruik in het vervoer te bevorderen.”⁽¹⁾

1.1.5. Ten aanzien van de afzonderlijke bepalingen in artikel 1, punt 1, dient om te beginnen te worden geconstateerd dat de formulering van lid 1 van het nieuwe artikel 2 bis ertoe zou kunnen leiden dat een spoorwegnet uit het oogpunt van financiële verantwoordelijkheid wordt opgesplitst. Daarom wordt voorgesteld, lid 1 van het nieuwe artikel 2 bis als volgt te formuleren:

„De overheid neemt de financiële verantwoordelijkheid voor onderhoud en uitbreiding van het spoorwegnet op zich.”

Het Comité stelt zich in dit verband op het standpunt dat de overheid, wanneer zij de financiële verantwoordelijkheid op zich neemt, rekening dient te houden met de bestaande juridische en organisatorische structuren van de spoorwegmaatschappijen.

1.1.6. Tevens is het Comité van oordeel dat niet alleen de centrale overheid maar ook de regio's of gemeenten zo nodig een gedeelte van de kosten voor hun rekening nemen. Dit zou ertoe kunnen leiden dat het dienstenpakket in het railvervoer wordt verbeterd (b.v. dat dit dienstenpakket op de plaatselijke situatie wordt afgestemd). Er moet echter worden voorkomen dat de situatie in minder ontwikkelde regio's nog verslechtert en deze regio's wellicht ontvolkt raken.

1.1.7. Het Comité is van oordeel dat lid 2 van het nieuwe artikel 2 bis een zeer algemeen geformuleerd voorschrift is. In de eerste plaats wordt niet duidelijk gezegd dat de gewaarborgde dekking van de infrastructuuruitgaven uit overheidsmiddelen plaatsvindt. In de tweede plaats dient duidelijk te blijken dat deze waarborg geldt voor alle kosten die verband houden met onderhoud en uitbreiding van het spoorwegnet. In de derde plaats wordt niet aangegeven, op welke wijze het jaarlijks bij het begin van het begrotingsjaar benodigde bedrag voor de financiering van de uitgaven voor de spoorweginfrastructuur wordt vastgesteld.

1.2. Artikel 1, punt 2 (nieuw artikel 4 bis) en bijlage II

1.2.1. Het gaat in dit geval niet om een nieuwe bepaling, want deze is wat het merendeel van de aspecten ervan betreft identiek met de artikelen 2 t/m

⁽¹⁾ PB nr. C 326 van 13. 12. 1982, blz. 9 (paragraaf 4.4).

4 van het van 27 januari 1981 daterende voorstel van de Commissie voor een verordening (EEG) van de Raad tot vaststelling van de termijn en de voorwaarden voor de verwezenlijking van het financiële evenwicht van de spoorwegondernemingen⁽¹⁾. Met dit voorstel, waarover het Economisch en Sociaal Comité een positief advies heeft uitgebracht⁽²⁾, is de Raad niet akkoord gegaan.

1.2.2. Het positieve van deze bepaling is dat de Lid-Staten — anders dan in het van 1981 daterende voorstel — bij de bepaling van de periode waarover evaluatie van het financieel evenwicht plaatsvindt, enige manoeuvreerruimte wordt geboden.

1.2.3. Men dient zich evenwel af te vragen of bijlage II van het voorstel van de Commissie, gezien de hierin gebruikte begrippen en formuleringen, in alle Lid-Staten kan worden toegepast.

1.3. Artikel 1, punt 3 (nieuw artikel 5 bis)

1.3.1. Doel van deze bepaling is de aanzuivering van de in het verleden door de spoorwegen aangegane schulden. Zulks stemt tot voldoening, aangezien hiermee een belangrijk instrument wordt gecreëerd om de toenemende schuldenlast althans bij sommige spoorwegen in te perken en bij te dragen tot verbetering van de vermogensstructuur.

1.3.2. Opgemerkt zij evenwel dat deze bepaling in zeer algemene bewoordingen resp. niet bepaald stringent is geformuleerd. Zo wordt niet aangegeven, in welke mate deze schulden worden aangezuiverd.

Bovendien rijst de vraag, of het in de huidige situatie realistisch is te stellen dat vier jaren toereikend zijn om de schuldenlast van de spoorwegen tot een bepaald percentage terug te brengen. Tevens moet men zich afvragen of het beoogde parallellisme met de maatregelen ten behoeve van het wegvervoer een haalbare kaart is. Tot slot wijst het Comité erop dat de vermindering van de schulden van de spoorwegen tot een maximumbedrag geen negatief effect mag hebben op noodzakelijke investeringen in de spoorwegsector.

1.4. Artikel 1, punt 4 (nieuw artikel 13 bis)

1.4.1. Het Comité is van oordeel dat omzetting van openbare dienst-verplichtingen van de spoorwegen in

contractuele regelingen een stap in de goede richting kan zijn om te komen tot duidelijkere verhoudingen tussen overheid en spoorwegen, het dienstenpakket beter op de vraag af te stemmen en beter onderscheid te kunnen maken tussen commerciële dienstverlening en openbare dienst-verplichtingen. Toepassing van dit voorschrift mag in geen geval ertoe leiden dat aan de met het begrip „openbare dienst” verbonden verplichtingen van de spoorwegen wordt getornd. Ten slotte is het Comité van oordeel dat lid 1 van artikel 13 bis stringenter en concreter dient te worden geformuleerd. Dit geldt in het bijzonder voor de woorden „in de mate van het mogelijke” en het gebruikte begrip „overeenkomst”.

1.4.2. Volgens het Comité kan de vage formulering van lid 2 van artikel 13 bis ertoe leiden dat dit lid uiteenlopend wordt geïnterpreteerd. Weliswaar ziet het Comité in dat de spoorwegen op verantwoorde wijze moeten gaan rationaliseren, doch het vreest dat deze bepaling wellicht nog verder strekkende gevolgen heeft en ertoe zou kunnen leiden dat alle of een gedeelte van de openbare dienst-verplichtingen van de spoorwegen worden opgeheven. Dit zou echter zowel voor de samenleving als voor de werknemers bij de spoorwegen ernstige gevolgen met zich brengen.

2. Voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1107/70 betreffende de steunmaatregelen op het gebied van het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren

2.1. Dit voorstel is slechts een logisch uitvloeisel van het voorstel met betrekking tot Beschikking 75/327/EEG, met name wat artikel 13 bis van deze beschikking betreft. Daarom gelden in dit verband min of meer dezelfde argumenten resp. geopperde ernstige bedenkingen als in het voorgaande (zie paragraaf 4.1.4). Tevens vreest het Comité dat door na zo korte tijd al de bepalingen van het Verdrag inzake steunmaatregelen op de spoorwegen toe te passen, geen rekening wordt gehouden met de huidige positie van de spoorwegen en zulks bijgevolg onrealistisch is. Ten slotte ziet het Comité zich genoodzaakt nogmaals te wijzen op het gevaar van formuleringen in algemene bewoordingen resp. onduidelijke formuleringen (met name lid 4 van het nieuwe artikel 5), te meer daar het in onderhavig geval om een verordening gaat.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

⁽¹⁾ PB nr. C 37 van 20. 2. 1981, blz. 7.

⁽²⁾ PB nr. C 343 van 31. 12. 1981, blz. 6.

Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 74/63/EEG tot vaststelling van maximumgehalten aan ongewenste stoffen en producten in diervoeders, van Richtlijn 77/101/EEG betreffende de handel in enkelvoudige diervoeders en van Richtlijn 79/373/EEG betreffende de handel in mengvoeders⁽¹⁾

(85/C 87/02)

De Raad heeft op 27 september 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité facultatief om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor de landbouw, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 januari 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Wick, die mondeling verslag heeft uitgebracht.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met 78 stemmen vóór en geen stemmen tegen bij 12 onthoudingen is goedgekeurd:

Onder voorbehoud van de onderstaande opmerkingen gaat het Comité met het Commissievoorstel akkoord.

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Comité stelt vast dat het voorstel in de eerste plaats gericht is op de aanpassing van het toegestane maximumgehalte voor de schadelijke stof aflatoxine B 1 in grondstoffen van plantaardige oorsprong die voor de bereiding van mengvoeders worden gebruikt.

1.2. Het Comité neemt er nota van dat in de afgelopen jaren belangrijke vorderingen zijn gemaakt in het onderzoek naar de werking van de mycotoxine aflatoxine B 1 en haar metabolieten in het dierlijke en het menselijke organisme. Hierdoor zijn de betrokken sociaal-economische kringen zich meer gaan interesseren voor deze kwestie en geven zij zich er meer rekenschap van bij welke stoffen het gevaar van aflatoxinebesmetting zich voordoet. De pogingen die daarna zijn ondernomen om het residuenprobleem op te lossen, hebben reeds tastbare resultaten opgeleverd.

1.3. Van doorslaggevende betekenis voor de bescherming van de gezondheid van mens en dier zijn volgens het Comité de maximumgehalten die zijn vastgesteld voor aflatoxineresiduen in bepaalde voor rechtstreekse toediening bestemde enkelvoudige en mengvoeders. Met het oog op de recente wetenschappelijke bevindingen ter zake zijn de reeds enige tijd bestaande communautaire voorschriften in 1983 aanzienlijk verscherpt: het maximumgehalte aan aflatoxine in voor melkvee bestemde mengvoeders is namelijk gehalveerd. Bovendien gelden in de Gemeenschap nauwkeurige voorschriften voor het onderzoek naar de aanwezigheid van aflatoxine B 1 in diervoeders.

1.4. Ten einde de risico's verder te verminderen wordt nu bovendien een maximumgehalte aan aflatoxine B 1 van 0,3 mg/kg vastgesteld voor grond-

stoffen waarmee mengvoeders worden bereid. Grondstoffen met een hoger aflatoxinegehalte mogen in de Gemeenschap niet meer ingevoerd, in de handel gebracht of verwerkt worden.

1.5. Om het residuenprobleem op te lossen, hebben sommige Lid-Staten in de afgelopen jaren op eigen initiatief nieuwe voorschriften voor grondstoffen voor diervoeders ingevoerd. De verschillende situaties die hierdoor binnen de Gemeenschap zijn ontstaan, hebben herhaaldelijk tot belemmeringen in de intracommunautaire handel in diervoeders en agrarische producten van dierlijke oorsprong geleid. Het is de bedoeling dat hieraan met het onderhavige richtlijnvoorstel via de harmonisatie van de nationale voorschriften een einde wordt gemaakt.

1.6. Strengere voorschriften inzake het aflatoxinegehalte zijn volgens het Comité noodzakelijk om te waarborgen dat de levensmiddelen van dierlijke oorsprong die de consument worden aangeboden, van onberispelijke kwaliteit zijn. Bovendien worden hierdoor de voorwaarden geschapen voor een onbelemmerde uitvoer van dergelijke landbouwproducten naar derde landen, waar soms ook strenge voorschriften inzake aflatoxineresiduen gelden.

1.7. Het Comité vindt dat verder in alle Lid-Staten op ruime schaal uniforme controles moeten worden uitgevoerd om te waarborgen dat de richtlijn wordt nageleefd.

1.8. Het Comité verzoekt de Commissie, de ontwikkeling van de wetenschappelijke kennis op het gebied van de ongewenste stoffen op de voet te volgen en — indien nodig — aanvullende voorstellen uit te werken.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 1, punt 1

Het Comité stelt vast dat door de wijziging van de titel van de richtlijn het toepassingsgebied ervan tot alle

⁽¹⁾ PB nr. C 258 van 26. 9. 1984, blz. 7.

grondstoffen voor de bereiding van mengvoeders wordt uitgebreid.

2.2. Artikel 1, punt 5

Het Comité is van mening dat van het in artikel 3 bis, lid 2, sub a), gebruikte begrip „erkende fabrikanten” een voor alle Lid-Staten bindende definitie moet worden gegeven. Nagegaan zou moeten worden of bij het opstellen van een dergelijke definitie kan worden uitgegaan van de laatste wijziging van Richtlijn 70/524/EEG inzake toevoegingsmiddelen in diervoeders. In de definitie moet worden bepaald dat de fabrikanten (met inbegrip van de veehouders die het voer zelf op het bedrijf mengen) over voldoende middelen moeten beschikken om zich ervan te kunnen vergewissen of het vastgestelde aflatoxinegehalte in de basisstoffen al dan niet is overschreden.

2.3. Artikel 1, punt 5

Het Comité neemt ter kennis dat de Lid-Staten krachtens artikel 3 bis, lid 3, de bevoegdheid krijgen om naar het voorbeeld van de voorgestelde aflatoxineregeling voorschriften vast te stellen voor andere schadelijke stoffen en grondstoffen. Het sluit niet uit dat de Lid-Staten op verschillende wijze van deze mogelijkheid gebruik zullen maken, waardoor het intracommunautaire goederenverkeer belemmerd kan worden.

Dergelijke gevolgen moeten worden gezien tegen de achtergrond van de toch al gebrekkige communautaire wetgeving inzake schadelijke stoffen in diervoeders. Het Commissievoorstel van 1977 inzake de vaststelling van maximumgehalten aan residuen van bestrijdingsmiddelen, waarmee het Comité in beginsel heeft ingestemd, is namelijk nog steeds niet vastgesteld door de Raad.

Het Comité is teleurgesteld over het feit dat de Raad hierover nog geen besluit heeft genomen; een en ander zou de harmonisatie op dit gebied namelijk een stap naderbij brengen. Het Comité dringt er bij de Raad op aan, het onderhavige Commissievoorstel — rekening houdende met de opmerkingen van het Comité — zo spoedig mogelijk goed te keuren.

2.4. Artikel 1, punt 10

Het Comité neemt kennis van de mededeling van de Commissie dat de controles, die „ten minste steekproefsgewijs” moeten plaatsvinden, daadwerkelijk en bij verdachte grondstoffen bijzonder intensief dienen te worden uitgevoerd. Het gaat ervan uit dat de controle van de geïmporteerde diervoeders slechts de

eerste fase van het communautaire controlestelsel vormt en dat een en ander ook een intensieve controle van enkelvoudige en mengvoeders alsmede van veredelingsproducten omvat.

2.5. Artikel 1, punt 13

Het Comité stelt vast dat sommige Lid-Staten een maximumgehalte van minder dan 0,3 mg/kg voorstaan. Het neemt echter kennis van de toelichting van de Commissie dat bij vaststelling van dit maximum is uitgegaan van nauwkeurige wetenschappelijke onderzoeken.

In dit voorstel wordt bovendien rekening gehouden met de situatie in bepaalde ontwikkelingslanden die van oudsher bijprodukten van de verwerking van oliehoudende zaden aan de Gemeenschap leveren. Derhalve verzoekt het Comité de Commissie, in het kader van de communautaire ontwikkelingshulp deze landen te blijven steunen bij hun inspanningen om met behulp van nieuwe ontgiftingsprocédés produkten te leveren die aan de communautaire voorschriften beantwoorden.

2.6. Artikel 3, punt 3, sub a) aa)

Met het oog op het taalgebruik in het Verenigd Koninkrijk stelt het Comité voor, in het Commissievoorstel de benaming „pet food” voor voer voor gezelschapsdieren toe te laten.

2.7. Artikel 3, punt 4

De in artikel 5 bis, sub a), voorgestelde extra aanduidingen op het etiket van mengvoeders voor gezelschapsdieren kan moeilijkheden opleveren bij de produktie van deze voeders. Het Comité vraagt zich af, of de voorgestelde regeling soepel genoeg is voor het bedrijfsleven en of bij toepassing ervan nog voeders tegen redelijke prijzen aan de consument kunnen worden aangeboden.

De Commissie zou daarom moeten worden verzocht, bepaalde aspecten van de etiketteringsvoorschriften voor voer voor gezelschapsdieren te herzien. Met name zou moeten worden nagegaan:

- i) of het echt nodig is „het codenummer van de fabrikant, indien deze niet voor de vermeldingen op het etiket verantwoordelijk is” (artikel 3, punt 3, sub a) bb)), te vermelden;
- ii) of in de tekst niet beter onderscheid zou kunnen worden gemaakt tussen eigenschappen die aan het produkt worden toegeschreven en de normale beschrijving van het produkt (artikel 3, punt 4, sub a)).

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

BIJLAGE

bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité

Verworpen wijzigingsvoorstellen

De volgende wijzigingsvoorstellen, die overeenkomstig de bepalingen van het Reglement van Orde werden ingediend, zijn tijdens de discussie door het Comité verworpen :

Aan het slot van **paragraaf 1.7** toevoegen :

„Het Comité legt er de nadruk op dat de controle doeltreffend moet zijn. Er moet vooral toezicht worden uitgeoefend op de meest verdachte produkten, met name aardnoten en katoenzaad. De controle moet zo mogelijk worden uitgevoerd in de haven van binnenkomst. Er moeten voldoende monsters worden genomen omdat aflatoxine op bepaalde plaatsen geconcentreerd voorkomt. Tevens is het noodzakelijk ervoor te zorgen dat de onderzoekcapaciteit van de laboratoria voldoende groot is om de toch vrij ingewikkelde proeven uit te voeren.”

Uitslag van de stemming

Vóór : 37, tegen : 62, onthoudingen : 7.

Een nieuwe **paragraaf 1.9** invoegen :

„1.9. In dit verband wijst het Comité erop hoe bevreemdend het is dat er nog steeds geen richtlijn bestaat tot vaststelling van maximumgehalten aan ongewenste stoffen in de menselijke voeding. Het Comité verzoekt de Commissie deze leemte op te vullen ten einde de consument beter te beschermen en het vrije verkeer van goederen te vergemakkelijken.”

Uitslag van de stemming

Vóór : 15, tegen : 54, onthoudingen : 30.

Advies inzake een voorstel voor een richtlijn van de Raad inzake gezondheids- en veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van de invoer van vleesprodukten uit derde landen ⁽¹⁾

(85/C 87/03)

De Raad heeft op 22 oktober 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité facultatief om advies te vragen over bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor de landbouw, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 10 januari 1985 goedgekeurd. Zij is hierbij uitgegaan van het mondelinge verslag van de heer Wick.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat zonder stemmen tegen (2 onthoudingen) is goedgekeurd :

1. Algemene opmerkingen

1.1. Het Economisch en Sociaal Comité betuigt zijn instemming met het voornemen van de Commissie om door middel van een bijzondere richtlijn te waarborgen dat bij de invoer van vleesprodukten uit derde landen in de Gemeenschap

- a) geen exotische dierziekten worden binnengebracht, en
- b) geen gevaren voor de volksgezondheid ontstaan.

Dit richtlijnvoorstel vormt dus een aanvulling op de geldende richtlijnen voor de intracommunautaire handel in vleesprodukten en de regelingen betreffende de invoer van runderen en varkens en van vers vlees uit derde landen.

⁽¹⁾ PB nr. C 286 van 25. 10. 1984, blz. 5.

1.2. Het Comité neemt er kennis van dat het voorstel voor deze richtlijn nauw aansluit bij Richtlijn 72/462/EEG inzake gezondheidsvraagstukken en veterinaire-rechtelijke vraagstukken bij de invoer van runderen en varkens en van vers vlees uit derde landen. Het Comité verwijst in dit verband naar de adviezen die het ter zake reeds heeft uitgebracht.

1.3. In de overwegingen wordt verwezen naar een aantal richtlijnen en de wijzigingen erop. De verwijzingen naar de wijzigingsrichtlijnen zijn echter onvolledig en dienen gecompleteerd te worden.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. *Vierde overweging*

Het Comité herinnert eraan dat bepaalde derde landen of delen van derde landen gezien de gezondheidstoestand van hun veestapel geen vers vlees naar de Gemeenschap kunnen uitvoeren.

Zolang de diergezondheidssituatie in deze landen niet aan de communautaire voorschriften beantwoordt, kunnen bepaalde besmettelijke ziekten alleen geweerd worden door de invoer in de Gemeenschap te beperken tot verwerkt vlees dat door hittebehandeling gesteriliseerd is.

Het Comité verzoekt de Commissie er nauwkeurig op toe te zien dat de ten opzichte van deze derde landen

of delen van derde landen geldende regels in acht worden genomen.

2.2. *Artikel 1, lid 1*

Het Comité neemt er met bezorgdheid kennis van dat de voorwaarden niet gelden voor de invoer van vleesprodukten die vervaardigd zijn van of met vleesprodukten die pluimveevlees bevatten. Hierdoor blijft een situatie voortbestaan die het Comité zeer nadelig acht voor de bescherming van de consument en tevens voor de bescherming van de communautaire veestapel tegen binnengebrachte ziekten. Derhalve dient een en ander dringend te worden geregeld.

2.3. *Artikel 9, punt 5, sub c)*

Het Comité acht het juist dat de onafhankelijkheid van de assistenten ten opzichte van de verantwoordelijke personen van de inrichting gewaarborgd wordt door een afzonderlijke rechtsstatus. Het gaat ervan uit dat deze bepaling ook zal worden toegepast bij de erkenning en de controle van de bedrijven.

2.4. *Artikel 9, punt 5, sub d)*

Gewaarborgd moet worden dat alleen de officiële dierenarts de beslissingsbevoegdheid ten aanzien van de einduitslag van de vleeskeuring heeft. Het Comité stelt derhalve voor, de tekst van punt 5, sub d), dienovereenkomstig uit te breiden.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

Advies inzake een

- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt ⁽¹⁾
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 338/79 houdende vaststelling van bijzondere bepalingen betreffende in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijnen ⁽¹⁾
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad houdende afwijking van de bij Verordening (EEG) nr. 456/80 ingestelde regeling inzake de toekenning van premies voor tijdelijke stopzetting en definitieve stopzetting van de wijnbouw op sommige met wijnstokken beplante oppervlakten, alsmede van premies voor het afstand doen van het recht tot herbepanting van bepaalde oppervlakten ⁽¹⁾
- voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad inzake de toekenning van premies voor definitieve stopzetting van de wijnbouw op sommige met wijnstokken beplante oppervlakten in de wijnoogstjaren 1985/1986 tot en met 1989/1990 ⁽¹⁾
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt ⁽²⁾

(85/C 87/04)

De Raad heeft op 24 september 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 198 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen inzake bovengenoemde voorstellen.

Op 21 november 1984 heeft het Economisch en Sociaal Comité tijdens zijn 221e zitting met een ruime meerderheid van stemmen (1 stem tegen en 8 onthoudingen) een eerste tussentijds advies over deze materie goedgekeurd ⁽³⁾. Algemeen rapporteur was toen de heer De Grave.

De Afdeling voor de landbouw, die met de voorbereiding van het onderhavige vervolgadvis was belast, heeft haar advies op 10 januari 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer De Grave.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met 56 stemmen vóór en 9 stemmen tegen bij 8 onthoudingen is goedgekeurd:

1. Algemeen verband

1.1. De algemene sociaal-economische situatie is in de laatste jaren aanzienlijk verslechterd. Overproductie in landbouw en industrie heeft de Lid-Staten en de Europese Gemeenschap er herhaaldelijk toe genoodzaakt hun toevlucht te nemen tot dure interventie-maatregelen.

1.2. In de landbouw is deze politiek duidelijk geen succes geworden. Bovendien was er onvoldoende geld beschikbaar om op de ingeslagen weg voort te gaan. Vandaar de hervorming van het gemeenschappelijk landbouwbeleid, waarbij voor een aantal produkten produktiedrempels zijn ingevoerd.

1.3. Voorts is men gaan inzien dat er vóór de toetreding van Spanje en Portugal eerst meer evenwicht moet komen op de diverse markten. Tevens zou men moeten trachten het ontstaan van chronische overschotten tegen te gaan; deze worden namelijk tegen lage prijzen afgezet op de wereldmarkt, met alle kwalijke gevolgen van dien voor met name de buitenlandse handel van sommige handelspartners van de Europese Gemeenschap in het Middellandse-Zeegebied, die er in economisch opzicht toch al slecht aan toe zijn.

1.4. Het Comité vestigt er dan ook de aandacht op dat de wijnbouwsector niet de enige sector is waarin de gevolgen van de koerswijziging in het gemeenschappelijk landbouwbeleid, de uitbreiding van de Gemeenschap en het Middellandse-Zeebeleid zich laten gevoelen.

⁽¹⁾ PB nr. C 259 van 27. 9. 1984.

⁽²⁾ PB nr. C 23 van 25. 1. 1985.

⁽³⁾ PB nr. C 25 van 28. 1. 1985, blz. 18.

1.5. Gezien het economische belang van de wijnbouw in Zuid-Europa vormt deze sector evenwel een ernstig probleem. In de jaren van economische bloei zijn de voordelen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid slechts in beperkte mate de zuidelijke produkten ten goede gekomen. Daarom is het volgens het Comité nodig dat bij de tenuitvoerlegging van het nieuwe landbouwbeleid aan de zuidelijke produkten evenveel voordelen worden toegekend als aan de noordelijke.

2. Produktie van tafelwijn

2.1. Het Comité is het met de Commissie eens dat vraag en aanbod in de wijnbouwsector niet goed op elkaar aansluiten.

2.2. Het is duidelijk dat de toename van de totale produktie en de daling van het verbruik structurele overschotten hebben doen ontstaan. Deze ontwikkeling was onvermijdelijk, daar de bestaande verordeningen lacunes vertonen en noch in formeel opzicht noch wat de toepassing ervan betreft op de realiteit zijn afgestemd.

2.3. Het Comité is van oordeel dat de Gemeenschap van de Tien maatregelen dient te nemen om vraag en aanbod weer beter op elkaar te doen aansluiten.

2.4. De komende toetreding van twee belangrijke wijnbouwlanden is niet de voornaamste reden voor een wijziging van de wijnbouwregeling. Volgens het Comité dient het nieuwe wijnbouwbeleid echter een voorbeeld te vormen voor deze twee toekomstige Lid-Staten, die met aanzienlijke overschotten te kampen hebben.

2.5. Het Comité wijst erop dat beide partijen tegelijk een ernstige inspanning dienen te leveren om het evenwicht tussen vraag en aanbod in de wijnbouwsector te herstellen.

2.6. Het Comité verwijst naar zijn vroegere adviezen, waarin het er de nadruk op heeft gelegd dat de afzetmogelijkheden voor wijn dienen te worden verruimd. Het betreurt dat de Commissie hiertoe geen maatregelen voorstelt.

2.7. Het Comité stelt vast dat de Commissievoorstellen vooral betrekking hebben op tafelwijn. Wat de *v.q.p.r.d.* betreft, wordt de bestaande regeling slechts op een aantal detailpunten bijgesteld. In het verleden heeft het Comité echter geconstateerd dat de diverse categorieën wijnen en markten niet duidelijk van elkaar gescheiden zijn.

2.8. Verder wijst het Comité op de problemen die het door elkaar lopen van de markten van tafelwijn en die van andere wijnbouwprodukten met zich brengt.

2.9. De tot tafelwijn verwerkte overschotten vielen onder de voor tafelwijn geldende interventieregeling, waardoor de financiering hiervan in gevaar werd gebracht en de verhoopde daadwerkelijke sanering van de sector werd verhinderd. In de Commissievoorstellen zijn evenmin als in het akkoord van Dublin maatregelen opgenomen om de situatie weer in goede banen te leiden.

2.10. Gelet op de strekking van de Commissievoorstellen dient men er volgens het Comité op toe te zien dat een deel van de produktie in de ene categorie niet in een andere terecht komt.

2.11. Het Comité betreurt het dat er niet de minste aandacht wordt geschonken aan controlemaatregelen. Het vreest dan ook dat de nieuwe regeling, hoe goed zij ook moge zijn, grotendeels een dode letter zal blijven.

2.12. Het Comité zou gaarne zien dat het oude voorstel van de Commissie om een gespecialiseerde Europese controledienst op te richten, spoedig wordt goedgekeurd.

2.13. Ten slotte wijst het erop dat men over betrouwbare statistieken met betrekking tot de diverse categorieën wijn — zowel wat het areaal als de produktiehoeveelheden en het soort produkten betreft — dient te beschikken.

3. Maatregelen betreffende de markt

3.1. Het Comité merkt op dat de Commissie in haar voorstellen alleen maar aandacht schenkt aan het kwantitatieve aspect van de wijnbouwproblematiek. Haar voorstellen zijn er niet op gericht de produktie van wijn van minder goede kwaliteit te verhinderen, maar hebben slechts tot doel de op de markt gebrachte hoeveelheden wijn — ongeacht of deze van goede dan wel van minder goede kwaliteit is en of er al dan niet een markt voor bestaat — proportioneel te verminderen. Dit is ongetwijfeld een van de grootste lacunes in de Commissievoorstellen, waarmee noch de belangen van de consumenten noch die van de producenten worden gediend. Zelfs wat het zuiver kwantitatieve aspect betreft, is de voorgestelde oplossing onbevredigend, daar wijngaarden met een kleinere opbrengst in verhouding veel harder worden aangepakt dan de andere.

3.2. Het Comité kan zich er niet mee verenigen dat bij het vaststellen van de te destilleren hoeveelheden alleen maar naar de opbrengst wordt gekeken.

3.3. In het voorstel wordt ook gewezen op een aantal technische moeilijkheden die zich bij de toepassing van de voorgestelde maatregel en bij de controle kunnen voordoen.

3.4. Er wordt met geen woord gerept over de vraag of de regeling inzake verplichte distillatie ook geldt voor producenten die hun productie zonder problemen hebben afgezet of kunnen afzetten.

3.5. Wat de verplichte distillatie betreft, stelt de Commissie voor de hoeveelheid wijn die elke producent voor distillatie dient te leveren, te differentiëren naar gelang van de verhouding tussen de opbrengst per hectare van de producent in kwestie en het communautaire gemiddelde, en ook van het soort wijn en de normale opbrengst in de diverse wijnbouwzones of delen ervan. Dit voorstel komt het Comité echter te ingewikkeld voor.

3.6. Het Comité meent dat de tenuitvoerlegging van een dergelijke regeling een goed uitgerust administratief apparaat vereist, waarover niet alle Lid-Statens beschikken.

3.7. Het stelt dan ook voor, een eenvoudiger systeem in te voeren, waarbij de kwaliteit van de wijn centraal staat en er wordt uitgegaan van objectieve criteria, op basis van een analyse van de wijn en een smaakproef.

3.8. Wijnen die niet aan deze criteria voldoen, zouden moeten worden gedistilleerd. Volgens de deskundigen zouden via een herziening van de huidige analytische criteria de volgende criteria kunnen worden gehanteerd:

- alcoholgehalte of kleur;
- totaal zuurgehalte;
- gehalte aan vluchtige zuren;
- aanwezigheid van SO₂;
- melkzuurgisting.

3.9. In een aantal Lid-Statens worden deze criteria reeds toegepast bij de selectie van tafelwijnen als bedoeld in artikel 54, lid 2, van Verordening (EEG) nr. 337/79 (vins de pays, vini tipici, Landweine). Indien alleen wijnen van de beste kwaliteit op de markt zouden mogen worden gebracht, zou de verkoop van wijnen die niet aan de minimumnormen voldoen, verboden moeten worden en zouden deze verplicht voor distillatie moeten worden aangeboden.

3.10. Door na te gaan hoe vaak er in de laatste jaren tot distillatie is overgegaan, zou men volgens het Comité kunnen bepalen welke wijnen het eerst uit de markt moeten worden genomen.

3.11. Het Comité wijst erop dat, in tegenstelling tot hetgeen bij andere landbouwproducten het geval is, voor de hoeveelheid wijn die overeenkomt met de garantiedrempel helemaal geen prijsgarantie geldt.

Tevens vestigt het er de aandacht op dat bij de door de Commissie aanbevolen prijsbevoering geen rekening wordt gehouden met de toename van de produktiekosten.

3.12. Een quotaregeling zal tot gevolg hebben dat de communautaire uitgaven verminderen, er geen kortlopende opslagcontracten meer worden gesloten en minder gebruik zal worden gemaakt van de regeling inzake preventieve distillatie. Deze maatregel zal een negatieve weerslag hebben op het inkomen van de wijnbouwers, doordat minder steun zal worden verleend (ongeveer 30 miljoen Ecu minder) en de prijzen uiteindelijk op hetzelfde niveau zullen komen te liggen als bij preventieve — en zelfs verplichte — distillatie.

3.13. Het Comité is van oordeel dat er dient te worden nagegaan of er in het kader van de nieuwe marktordening voor tafelwijnen een prijsgarantiestelsel of een prijsondersteuningsregeling kan worden ingevoerd.

3.14. Het Comité vraagt zich verder af hoe de toenemende voorraden van de distillatie afkomstige alcohol zullen kunnen worden afgezet, en het wijst op de kosten van distillatie en opslag.

4. Structuurmaatregelen

4.1. Het Comité betreurt het dat niet voldoende overleg is gepleegd met de kringen waarvoor de nieuwe oriëntatie van het gemeenschappelijk landbouwbeleid — met name in structureel opzicht — van belang is.

4.2. Het wijst erop dat dit gebrek aan overleg uiterst kwalijke gevolgen heeft gehad in andere produktietakken waarin produktiequota zijn vastgesteld, welke zijn uitgelopen op een geheel of gedeeltelijk verdwijnen van bedrijven, alsook op inkrimping van de bedrijvigheid in de volgende schakels in de produktiekolom (zuivelindustrie).

4.3. De voor de wijnbouwsector geplande maatregelen (toekenning van premies voor stopzetting van wijnbouwactiviteit en beperking van het recht tot herbeplanting) zullen aanzienlijke gevolgen hebben voor de bedrijfsstructuur en daarmee voor het totale regionale evenwicht in landbouw, industrie en handel.

4.4. Het Comité is dan ook van oordeel dat de tenuitvoerlegging van het programma voor stopzetting van de wijnbouwactiviteit dient plaats te vinden in overleg met de betrokken kringen en belanghebbende organisaties (vakbonden, producentengroeperingen, coöperaties, banken, enz.).

4.5. Dit overleg zou met name betrekking moeten hebben op de programma's voor de omschakeling van de door stopzetting van de wijnbouwactiviteit vrijgekomen gronden, waarvoor communautaire steun zou

moeten worden verleend. Het Comité acht het nuttig dat hiertoe lijsten van landbouwproducten worden opgesteld die zijn afgestemd op de verschillende regio's.

4.6. Om de situatie in andere sectoren waar reeds overschotten bestaan niet te verslechteren, zouden hierop slechts die producten mogen voorkomen welke in de EEG een vraagoverschot kennen of die voor een lange tijdsduur kunnen worden uitgevoerd.

4.7. Het Comité is er voorstander van dat er in gezamenlijk overleg vastgestelde omschakelingsprogramma's voor homogene wijnbouwarealen ten uitvoer worden gelegd, waarbij met name de in de geïntegreerde mediterrane programma's opgenomen methodes en middelen toepassing moeten vinden.

4.8. Het rooi beleid heeft in het verleden niet de verwachte resultaten opgeleverd en is ook dikwijls maar lukraak gevoerd. Of de premies aantrekkelijk zijn, zal sterk afhangen van de leeftijd der wijnbouwers: een oude wijnbouwer zal eerder dan een jonge willen profiteren van de rooi premie.

4.9. Aangezien voor rooiing en omschakeling aanzienlijke bedragen beschikbaar zullen worden gesteld, *acht het Comité het absoluut noodzakelijk dat het wijnbouwareaal inderdaad in belangrijke mate wordt ingekrompen*. Dit betekent dat de arealen waarvoor premies zijn verstrekt ook werkelijk moeten verdwijnen, en tevens dat niet een evenredige oppervlakte wijnbouwgrond wordt herbeplant.

4.10. Het Comité wijst erop dat er door een betrouwbare communautaire dienst toezicht moet worden uitgeoefend op de rooiingen.

4.11. Met betrekking tot de beperking van het recht tot herbeplanting brengt het Comité twee bezwaren naar voren:

- a) in verscheidene Lid-Statens van de EEG vormt deze beperking een aantasting van het eigendomsrecht;
- b) het gevaar van verslechtering van de bedrijfsstructuur zal ertoe leiden dat de voor vernieuwing van de wijngaarden noodzakelijke rooiing zal worden stopgezet.

4.12. Het Comité staat derhalve niet achter de door de Commissie geplande autoritaire beperking van het recht tot herbeplanting.

4.13. Tegen de achtergrond van deze opmerkingen en met het oog op de bijzondere situatie in de verschillende gebieden stelt het Comité voor dat er een algemeen rooiings-, omschakelings- en herstructureringsbeleid wordt opgezet dat aan de specifieke situatie in het gebied in kwestie is aangepast en waarbij de volgende indeling wordt gehanteerd:

i) *Intensieve rooiing*

Deze moet plaatsvinden in alluviale vlakten waar de wijngaarden hoge opbrengsten met wijnen van onvoldoende kwaliteit opleveren en waar irrigatiemogelijkheden bestaan.

Voor deze gebieden moeten omschakelingsprogramma's worden opgesteld in het kader waarvan steun wordt verleend voor de teelt van nieuwe producten waaraan in Europa nog een tekort is of waarvoor in derde landen afzetmogelijkheden bestaan.

ii) *Selectieve rooiing*

Deze moet worden toegepast in vlakten of gebieden met lichte hellingen waar geen irrigatie kan plaatsvinden en waar ongeschikte wijngaarden bestaan.

Alleen wijngaarden die wijn van onvoldoende kwaliteit voortbrengen, mogen worden gerooid. In de beste wijnbouwgebieden dient instandhouding van wijngaarden gekoppeld te worden aan op kwaliteitsverbetering gerichte herstructureringsmaatregelen die voornamelijk de teelt van goede rassen beogen.

iii) *Instandhouding van de wijnproductie*

De wijnproductie in deze gebieden waarin v.q.p.r.d. en bijzondere tafelwijnen (landwijnen) worden voortgebracht, dient in stand te worden gehouden, en wel op grond van enerzijds de kwaliteit van de wijnen en anderzijds het feit dat omschakeling niet mogelijk is.

De te lage wijnbouwinkomens in deze gebieden kunnen echter een aanmoediging tot rooiing vormen. Daarom moeten deze inkomens worden opgetrokken door middel van verbetering van de wijnkwaliteit en door stimulering van de aanleg van de nodige infrastructuur voor opslag, commercialisatie en uitvoer.

5. **Productie van v.q.p.r.d.**

5.1. Het Comité is van oordeel dat de huidige EEG-regeling niet zeer strikt is en de Lid-Statens veel ruimte laat voor het vaststellen van voorschriften betreffende productie en bereiding van v.q.p.r.d. De Lid-Statens kunnen met name v.q.p.r.d. in het leven roepen of erkennen zonder de Gemeenschapsinstanties van tevoren hiervan op de hoogte te stellen; tevens kunnen zij zelf de productievooraardes, en in het bijzonder de opbrengst per hectare, vaststellen.

5.2. Volgens het Comité moeten de Lid-Statens bij de definitie van v.q.p.r.d. uitgaande van gebruiken en traditie een ruime beslissingsbevoegdheid behouden; niettemin staat het achter de voorstellen van de Commissie, waarmee wordt beoogd

- a) dat de lijsten van de door de Lid-Staten erkende v.q.p.r.d. en de voor iedere v.q.p.r.d. vastgestelde maximumopbrengst per hectare aan de Commissie worden bekendgemaakt ;
- b) dat een wijn pas als v.q.p.r.d. mag worden erkend nadat de Commissie hieraan haar goedkeuring heeft gehecht, waarbij rekening wordt gehouden met de afzetmogelijkheden ;
- c) dat per regio, deelgebied, gemeente of deel van een gemeente voor ieder wijnstokras een natuurlijk alcoholgehalte wordt vastgesteld ;
- d) dat voor de maximumopbrengst een redelijk peil wordt vastgelegd.

5.3. Het Comité betreurt het dat deze maatregelen geen plaats hebben gekregen in het te Dublin bereikte compromis.

5.4. Bovendien wijst het erop dat de mogelijkheden tot nieuwe aanplant in de reeds erkende v.q.p.r.d.-gebieden (deze erkenning valt uitsluitend onder de bevoegdheid van de Lid-Staten) moeten worden beperkt.

5.5. In het algemeen is het Comité voorstander van striktere controle op de naleving van de voorschriften betreffende de maximumopbrengst.

5.6. Het Comité zou gaarne zien dat, wanneer in buitengewoon goede productie jaren een overschrijding van de maximumopbrengsten wordt toegestaan, een strengere kwaliteitscontrole plaatsvindt.

5.7. Volgens het Comité moet ervoor worden gezorgd dat de te veel geproduceerde hoeveelheden niet op de markt komen, en dient verplichte distillatie zoveel mogelijk te worden voorkomen.

5.8. Het Comité acht het gewenst dat wordt toegestaan, niet alleen most en geconcentreerde most als bedoeld in artikel 9 van Verordening (EEG) nr. 338/79, maar ook gerespectificeerde geconcentreerde most ter verzoeting van v.q.p.r.d. te gebruiken.

6. Slotopmerkingen

6.1. Het Comité is van oordeel dat het door de Commissie voorgestelde nieuwe wijnbouwbeleid, dat wat de sector tafelwijn betreft door het te Dublin door de staatshoofden en regeringsleiders bereikte akkoord is bekrachtigd, niet beperkt mag blijven tot het wegwerken van overschotten via markt- of structuurmaatregelen.

6.2. Dit beleid dient ook te zijn gericht op de productie van wijn van superieure kwaliteit in die gebieden waarin de wijnbouw kan blijven bestaan, en moet het mogelijk maken dat in de gebieden waarin wijnbouw geen zin heeft, economisch rendabele en in maatschappelijk opzicht nuttige omschakelingen plaatsvinden. In dit verband zal een snelle tenuitvoerlegging van de geïntegreerde mediterrane programma's voor de betrokken Middellandse-Zeegebieden van groot nut zijn.

6.3. Alvorens dit advies te besluiten, verklaart het Comité nogmaals het te betreuren dat niet genoeg overleg met de betrokken kringen heeft plaatsgevonden. Wellicht is dit de oorzaak van de talrijke lacunes in de Commissievoorstellen, zowel wat de technische uitvoerbaarheid van de verordeningen als de inhoud als zodanig betreft: alleen zuiver kwantitatieve en totaal geen kwalitatieve criteria, geen omschakelingsbeleid, geen bepalingen die garant staan voor voldoende toezicht, geen bepalingen waarmee de markt voor tafelwijn gescheiden kan worden gehouden van bepaalde aanverwante markten voor wijnbouwproducten, enz.

6.4. Het Comité dringt er dan ook bij de Commissie op aan dat zij een voorbeeld neemt aan de in iedere Lid-Staat bestaande overlegpraktijk, ten einde zodoende te komen tot een billijke, doeltreffende en haalbare oplossing; wordt deze niet bereikt, dan zullen de voorgestelde maatregelen net als vele andere later weer op de helling moeten worden gezet.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

Advies inzake de

- derde wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt⁽¹⁾
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 houdende een gemeenschappelijke ordening van de wijnmarkt⁽¹⁾
- wijziging van het voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 338/79 houdende vaststelling van bijzondere bepalingen betreffende in bepaalde gebieden voortgebrachte kwaliteitswijnen⁽¹⁾

(85/C 87/05)

1. De Raad heeft op 22 januari 1985 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 149, lid 2, van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen inzake bovengenoemde drie voorstellen tot wijziging van de Verordeningen (EEG) nr. 337/79 en (EEG) nr. 338/79.

Deze voorstellen komen in de plaats van de eerste wijziging, die de Commissie op 28 september 1984 aan de Raad heeft voorgelegd en waarover het Comité op 30 januari 1985 advies heeft uitgebracht⁽²⁾.

Op verzoek van de Bondsrepubliek Duitsland stelt de Commissie voor, de periode waarin wijn met saccharose in waterige oplossing mag worden verrijkt, nogmaals te verlengen. Het laatste in de titel genoemde voorstel heeft betrekking op dit vraagstuk.

Gelet op de krappe termijn voor de behandeling van bovengenoemde voorstellen heeft het Comité op 30 januari 1985 tijdens zijn 223e zitting besloten, de heer De Grave tot algemeen rapporteur te benoemen.

Tijdens dezelfde zitting heeft het Comité het volgende advies uitgebracht, dat met 44 stemmen vóór en 1 stem tegen bij 17 onthoudingen is goedgekeurd:

Derde wijziging van Verordening (EEG) nr. 337/79 (eerste in de titel genoemde voorstel).

Het Comité is van oordeel dat het voorstel van de Commissie, dat voortvloeit uit de besluiten die de Europese Raad te Dublin heeft genomen, geen wijziging van de opmerkingen en aanbevelingen in zijn advies over de Commissievoorstellen van 12 september 1984 noodzakelijk maakt.

Wijziging van de Verordeningen (EEG) nr. 337/79 en nr. 338/79 tweede en derde voorstel in de titel⁽¹⁾:

Het Comité herinnert eraan dat het reeds herhaaldelijk heeft aangedrongen op stopzetting van de verrijking van wijn met behulp van zoetstoffen in waterige oplossing.

Het vraagt dan ook met klem dat de huidige afwijking niet meer wordt verlengd.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

⁽¹⁾ PB nr. C 23 van 25. 1. 1985.

⁽²⁾ Zie het hieraan voorafgaande advies in dit Publikatieblad.

Advies inzake de voorstellen van de Commissie met betrekking tot de tenuitvoerlegging van een Middellandse-Zeebeleid van de uitgebreide Gemeenschap

(85/C 87/06)

De Commissie heeft het Comité per schrijven d.d. 12 juni 1984 om advies gevraagd inzake de voorstellen betreffende de tenuitvoerlegging van een Middellandse-Zeebeleid van de uitgebreide Gemeenschap.

De Afdeling voor externe betrekkingen, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 15 januari 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer Briganti.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 31 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met nagenoeg algemene stemmen (4 onthoudingen) is goedgekeurd.

Inleiding

1. Gezien de voor de deur staande toetreding van Spanje en Portugal, wordt het voor de Europese Gemeenschap dringend noodzakelijk dat zij haar beleid ten aanzien van derde landen gaat herzien.

2. De onderhandelingen met de beide kandidaat-Lid-Statens baren de Middellandse-Zeelanden grote zorgen; zij vrezen namelijk dat de uitbreiding een ernstige bedreiging voor hun economische en — vooral ook — handelsbetrekkingen met de Gemeenschap zal vormen.

3. Hoewel de door de Gemeenschap met derde landen rond de Middellandse Zee gesloten bilaterale akkoorden ontegenzeggelijk ook gunstige gevolgen hebben gehad, meent het Comité toch dat deze op tal van gebieden (met name op handels-, industriële, agrarische, financiële en sociale vlak) niet de verwachte resultaten hebben opgeleverd, zeer weinig effect hebben gehad of zelfs helemaal niet ten uitvoer zijn gelegd.

3.1. Het Comité vindt daarom dat er in overleg met de betrokken landen (en vooral met de beroepsorganisaties in deze landen) aanvaardbare voorwaarden moeten worden vastgesteld waardoor de bilaterale akkoorden in kwestie normaal kunnen functioneren. In dit verband moet groot belang worden gehecht aan de verkennende besprekingen die de Commissie met de Middellandse-Zeelanden voert.

4. Als groep vormen de Middellandse-Zeelanden een zeer belangrijke markt voor de Gemeenschap. Wil deze markt kunnen blijven bestaan en zich verder kunnen ontwikkelen, dan zullen de derde landen in het Middellandse-Zeegebied hun producten naar de Gemeenschap moeten kunnen blijven uitvoeren.

5. Duurzame goede betrekkingen met de Middellandse-Zeelanden zijn voor de Gemeenschap dus van vitaal belang en niet alleen in verband met het hiervan uitgaande werkgelegenheidseffect, maar ook vanuit economisch, politiek (en sociaal), ecologisch en strate-

gisch oogpunt. Deze betrekkingen zijn dus voor de burgers van alle Lid-Statens van betekenis.

6. Een vooruitziend beleid ten aanzien van de landen in het Middellandse-Zeegebied zou niet alleen gericht moeten zijn op een verkleining van de kloof tussen noord en zuid, maar ook op een meer evenwichtige verdeling van de welvaart in het gebied in kwestie. Hoofddoel van dit beleid zou een beter gebruik van mankracht en materieel in dit gebied moeten zijn, waarbij ook aan de internationale markt wordt gedacht. Ten slotte zou tot vrede, veiligheid en stabiliteit in dit gebied moeten worden bijgedragen.

7. Wanneer de Gemeenschap de te verwachten gevolgen van de toetreding van Spanje en Portugal onder de loep neemt, zal zij tevens rekening moeten houden met de verschillende situaties in de mediterrane derde landen, alsmede met de ingrijpende wijzigingen die haar eigen gemeenschappelijk landbouwbeleid momenteel ondergaat.

Handelsaspect van het communautaire Middellandse-Zeebeleid

8. Het Comité stelt vast dat de met de mediterrane derde landen gesloten overeenkomsten niet hebben kunnen voorkomen dat het handelstekort van deze landen ten opzichte van de Gemeenschap in tien jaar tijds over het geheel genomen verdrievoudigd is.

9. In 1982 beliep de invoer van de Gemeenschap uit de mediterrane partnerlanden 22 miljard Ecu, terwijl er in omgekeerde richting voor een bedrag van 29 miljard Ecu werd ingevoerd. Aardolieproducten ter zijde gelaten, bedraagt het totale handelstekort van de Middellandse-Zeelanden ten opzichte van de Gemeenschap 19 miljard Ecu en blijkt dat slechts 33 % van hun invoer uit de Gemeenschap door uitvoer wordt gedekt.

10. 40 % van de aankopen die de mediterrane derde landen in de Gemeenschap verrichten bestaat uit voor hun economische en sociale ontwikkeling onontbeerlijke kapitaalgoederen. Een plotselinge inkrimping van

deze invoer (b.v. ten gevolge van verminderende exportopbrengsten op de Europese markt) zou op den duur alleen maar tot gevolg hebben dat het evenwicht steeds verder verstoord raakt.

11. Vanuit het oogpunt van de Gemeenschap zijn de Middellandse-Zeelanden een belangrijk afzetgebied, iets waarvan alle Lid-Staten — om verschillende redenen — profiteren. Aldus blijft het Europa van de Tien verreweg de grootste leverancier van de landen in het Middellandse-Zeegebied, die maar liefst 10 % van de externe handel van de EEG voor hun rekening nemen.

12. De Gemeenschap neemt meer dan de helft van de mediterrane exportprodukten af.

13. Deze onderlinge afhankelijkheid op handelsgebied is voor zowel de landen van de Gemeenschap als de betrokken derde landen in het Middellandse-Zeegebied belangrijk. Het Comité is het met de Commissie eens dat deze interdependentie een essentieel element van het Middellandse-Zeebeleid is, dat de Gemeenschap met het oog op de uitbreiding dan ook zal moeten herzien.

Industrie

14. Wat alle in het kader van het Middellandse-Zeebeleid gesloten overeenkomsten gemeen hebben, is dat de betrokken landen hun industrieprodukten — zonder dat hier noodzakelijkerwijze iets tegenover staat — met vrijdom van rechten naar de Gemeenschap kunnen uitvoeren; dit is een van de belangrijkste concessies van de Gemeenschap, die bedoeld was om de landen in kwestie vóór alles concrete hulp bij hun industrialiseringspogingen te bieden. Deze politiek heeft er voornamelijk toe geleid dat verscheidene landen zich buitensporig op de ontwikkeling van hun textielexport zijn gaan toeleunen en de textielsector is voor talrijke ontwikkelingsplannen ten behoeve van de landen rond de Middellandse-Zee het belangrijkste, zo niet het enige uitgangspunt geworden. Wel moet worden gezegd dat deze sterk op de communautaire markt georiënteerde ontwikkeling van de textielsector dikwijls door uit het Europa van de Tien afkomstige investeringen is gesteund, waarbij vooral aan het zogeheten „actieve veredelingsverkeer” moet worden gedacht⁽¹⁾.

15. In verband met de bijzonder slechte werkgelegenheidssituatie in de textielsector is de Gemeenschap — evenals de meeste industrielanden in de wereld (zoals de Verenigde Staten, Canada, de EVA-landen, enz.) — sinds 1977 via onderhandelingen met tal van tegen lage prijzen producerende landen in het Middellandse-Zeegebied en elders in de wereld, voor bepaalde kwetsbare textielprodukten tot zogenaamde „zelfbeperkingsakkoorden” gekomen. Vergeleken met de handelsdoelstellingen van het communautaire Middellandse-Zeebeleid betekenen deze akkoorden een stap achteruit, terwijl zij door de partners als een

ernstige inbreuk worden gezien op de geest van de overeenkomsten die de Tien met hen hebben gesloten.

16. Gezien het bovenstaande is het Comité het met de Commissie eens wanneer deze wijst op de noodzaak:

— opnieuw te benadrukken dat de communautaire markt voor preferentiële invoer van industrieprodukten uit de Middellandse-Zeelanden openstaat (een der belangrijkste beginselen van de met deze landen gesloten overeenkomsten);

— het vertrouwen dat de partners, maar ook de investeerders — vooral uit de Gemeenschap —, in deze akkoorden moeten kunnen stellen, alsmede de geloofwaardigheid van de Gemeenschap, te herstellen, dit vooral met het oog op de komende uitbreiding;

— in de textielsector zoveel mogelijk te streven naar een geleidelijke terugkeer tot de normale regeling, zoals deze in de overeenkomsten is vastgelegd, op voorwaarde evenwel dat er geen dumping plaatsvindt;

— in de toekomst te voorzien in doeltreffende formules voor permanent overleg met de partners, om te vermijden dat het in een aantal gevoelige sectoren tot een nieuwe crisis komt.

17. Naast de handel ziet het Comité ook de samenwerking op industriegebied (zie punt 38) als een zeer belangrijke factor bij de ontwikkeling van de mediterrane volkshuishoudingen.

De landbouwsector

18. De uitbreiding van de Gemeenschap zou vooral voor de uitvoer van bepaalde Middellandse-Zeelanden naar de Gemeenschap een ernstige bedreiging kunnen vormen, aangezien de produkten van de nieuwe Lid-Statens, dank zij de communautaire preferentie, sneller zullen worden afgezet.

19. Volgens het Comité moet voorshands worden vermeden dat de export van de Middellandse-Zeelanden, die hieraan absoluut noodzakelijke deviezen overhouden, abrupt wordt verminderd.

20. De Gemeenschap zal de nieuwe Lid-Statens in de voordelen van het gemeenschappelijk landbouwbeleid moeten laten meedelen. Deze zullen hiervan niet alleen de lusten, maar in toenemende mate ook de lasten moeten aanvaarden. Daarnaast zullen zij de communautaire verplichtingen ten opzichte van derde landen, waaronder de ontwikkelingslanden en dus ook de Middellandse-Zeelanden, moeten accepteren.

21. Daarom gaat het Comité in principe akkoord met de voorstellen die de Commissie doet om op korte termijn te garanderen dat de produkten in kwestie daadwerkelijk toegang tot de communautaire markt kunnen krijgen. Zou het met het oog hierop absoluut noodzakelijk blijken de mechanismen ter bescherming van de communautaire landbouwmarkt waar nodig bij te stellen en maxima vast te stellen, dan zou dit in overleg met de partnerlanden en de betrokken kringen moeten gebeuren.

(¹) Vanuit het oogpunt van de Gemeenschap gaat het hier om passieve veredeling.

22. De solidariteit welke de Gemeenschap ten aanzien van deze met problemen kampende landen behoort te betonen mag evenwel geen nadelige gevolgen hebben voor de landbouwproducenten in de zuidelijke landen van de Gemeenschap, die zoals bekend toch al onder moeilijke omstandigheden moeten werken. Deze solidariteit dient daarentegen tot uiting te komen in een billijke verdeling van de lasten tussen alle Lid-Staten van de Gemeenschap.

23. Volgens het Comité zou de Commissie zo spoedig mogelijk met precieze voorstellen moeten komen om:

- vast te stellen hoe en in welke mate de invoer uit mediterrane derde landen van invloed is op de produktiedoelstellingen van de uitgebreide Gemeenschap;
- te bepalen welk deel van de kosten het EOGFL (afdeling Garantie) enerzijds en het ontwikkelingsbeleid anderzijds voor hun rekening zullen moeten nemen;

een en ander met inachtneming van de nu volgende opmerkingen.

24. Het Comité heeft zijn twijfels over de doeltreffendheid van het voor bepaalde soorten *groente en fruit* voorgestelde systeem. Door de sinds november 1983 gehanteerde indexering van de referentieprijzen zou namelijk de effectieve toegang van Middellandse-Zeeproducten tot de communautaire markten op losse schroeven kunnen komen te staan, hetgeen op korte termijn tot een vermindering van de export uit de mediterrane derde landen zou kunnen leiden. In elk geval zal het gemiddelde van de traditionele export gedurende de vijfjarige referentieperiode op deze nieuwe grondslag worden berekend, met als gevolg dat de Gemeenschap minder verplichtingen zal krijgen.

24.1. Het Comité meent dat het beter zou zijn de betrokken sectoren en regio's te helpen met een stelsel van premies voor produktiediversifiëring, voor het zoeken naar meer complementaire produkten (dus ter aanvulling van in bepaalde jaargetijden ontbrekende communautaire produkten) en voor het invoeren van overlegprocedures tussen de verschillende Middellandse-Zeelanden om tot een betere produktiediscipline te komen; hierbij zou dan tevens met de interne marktvereisten rekening moeten worden gehouden.

25. Wat *wijn* betreft, onderschrijft het Comité de benadering van de Commissie, die via haar Middellandse-Zeebeleid de produktie van kwaliteitswijnen in deze sector tracht te bevorderen. Wel wijst het Comité erop dat de door de Commissie voorgestelde maatregelen (geleidelijke vervanging van de als bulkgoederen geëxporteerde tafelwijn door gebottelde kwaliteitswijnen) de door de uitbreiding getroffen mediterrane derde landen misschien geen voldoende compensatie zouden bieden. Het stelt daarom voor, niet alleen na te gaan of de wijnsector op het stuk van de kwaliteitsverbetering kan worden geholpen, maar ook of het mogelijk is tot een verbetering van de afzet op de markten van derde landen bij te dragen (producenten, coöperaties, verkoop). Bovendien kunnen maatregelen,

zoals die welke in het voorgaande voor groenten en fruit zijn voorgesteld, onontbeerlijk blijken te zijn.

26. *Olijfolie* vormt voor de Tien al een groot probleem, dat als gevolg van de uitbreiding nog ernstiger zal worden. Het zal zeer moeilijk zijn afnemers te vinden voor het uit deze uitbreiding voortvloeiende extra aanbod, zelfs als — hetgeen natuurlijk ondenkbaar is — de olijfolie van derde landen uit de Gemeenschap zou worden geweerd.

26.1. Het Comité stemt daarom in met de door de Commissie in deze sector voorgestelde concessies; deze houden in dat de Gemeenschap zich ertoe verbindt de door Tunesië sinds jaar en dag uitgevoerde hoeveelheden te blijven afnemen en tegelijk steun te verlenen voor het binnenlandse verbruik van olijfolie. Bovengenoemde afzetgarantie zou wel degressief moeten zijn.

26.2. In dit verband is het volgens het Comité noodzakelijk via de industriële samenwerking de koopkracht van de bevolkingen in de mediterrane derde landen te vergroten, om zo de plaatselijke consumptie van dit in deze landen zo vertrouwde produkt te bevorderen.

26.3. Volgens het Comité zou de Gemeenschap uiteindelijk een echt produktie- en marketingbeleid voor olijfolie moeten gaan voeren (afzet: hoe en waar — mede in derde landen), waarbinnen de produktie van mediterrane derde landen een eigen, tussen de partijen overeen te komen plaats zou krijgen: de Gemeenschap en de derde landen in kwestie zouden het dan eens moeten worden over een produktiediscipline, waaraan ook de ieder jaar aan derde landen toegewezen produktiequota's zouden moeten worden onderworpen.

26.4. Het Comité wijst op de onschatbare waarde van de olijfbomen voor het milieu in sommige mediterrane landen, waar hij een doeltreffend en onvervangbaar middel tegen woestijnvorming is.

27. Met betrekking tot de kosten die de spoedmaatregelen tot instandhouding van de traditionele uitvoer van landbouwprodukten uit de Middellandse-Zeelanden voor een uitgebreide Gemeenschap met zich zouden brengen, benadrukt het Comité dat deze landen in vergelijking met de communautaire produktie betrekkelijk weinig exporteren. De Commissie zou niettemin zorgvuldig moeten becijferen hoeveel de voorgestelde maatregelen gaan kosten en de optimale duur van deze maatregelen moeten bepalen, om de landbouwproduktie in de door de uitbreiding getroffen mediterrane landen zo te kunnen organiseren dat men niet afhankelijk is van een kunstmatig beschermingsmechanisme.

Het sociale aspect

28. Door de betrokken partnerlanden wordt met recht bezorgdheid geuit over het lot van de uit die landen afkomstige, in de EEG verblijvende migrerende werknemers; in dit verband herinnert het Comité aan de belangrijke bijdrage welke in het bijzonder door de

uit de mediterrane derde landen afkomstige werknemers tot de ontwikkeling van sommige EEG-landen is geleverd.

29. Het Comité is tegen iedere vorm van discriminatie of racisme en is het met de Commissie eens dat de Raad dit soort gedragingen zelf aan de kaak zou moeten stellen.

30. Acht jaar nadat tussen de EEG en verschillende mediterrane derde landen — in dit verband met name de drie Maghreb-landen — samenwerkingsakkoorden zijn gesloten, wordt het hoofdstuk betreffende de „samenwerking ten aanzien van de arbeidskrachten” nog steeds niet toegepast. Het Comité betreurt deze stand van zaken. Het dringt erop aan dat de Raad de in de betreffende akkoorden bedoelde samenwerkingsraden zo spoedig mogelijk zijn toestemming geeft, de nodige maatregelen te treffen om ervoor te zorgen dat de in 1976 overeengekomen teksten, in het bijzonder wat de sociale zekerheid betreft, ten uitvoer worden gelegd.

31. Het Comité verwijst naar zijn op 25 oktober 1984 uitgebrachte advies inzake migrerende werknemers⁽¹⁾ en betuigt, ondanks de evidente moeilijkheden, zijn steun aan de voorstellen van de Commissie tot coördinatie op communautair niveau van de overwogen of ondernomen bilaterale maatregelen; daarbij is het de bedoeling te bereiken dat de samenwerking op dit gebied enerzijds wordt gericht op een betere integratie van de geïmmigreerde bevolking in de sociaal-economische structuur van het gastland indien de betrokkenen er wensen te blijven en anderzijds op hulp aan werknemers die naar hun eigen land wensen terug te keren en daarbij op de nodige obstakels stuiten. Een beleid gericht op verplichte en stelselmatige terugzending naar het land van herkomst is in welke vorm dan ook uit den boze.

31.1. Het Comité spreekt de wens uit dat de in een aantal Lid-Staten ter zake van onderwijs aan en integratie van migrerende werknemers plaatsvindende experimenten op grotere schaal worden voortgezet.

31.2. Het wijst in dit verband met nadruk op paragraaf 3.3 van genoemd advies van 25 oktober 1984 betreffende de „reintegratiemogelijkheden” en spreekt de wens uit dat een en ander in nauwe samenwerking met de landen van oorsprong met het oog op de uitbreiding van de werkgelegenheid in deze landen zal geschieden.

32. De Gemeenschap — en in het bijzonder het Sociaal Fonds — zou, in samenwerking met de landen van oorsprong en de Lid-Staten waar migranten werken, veel steun moeten verlenen voor de opleidingsprogramma's ten behoeve van migrerende werknemers, waarbij zowel aan mensen die zich in de Gemeenschap willen vestigen als aan personen die weer in het arbeidsproces in eigen land willen worden opgenomen, gedacht wordt. In dit verband dient op de rol van het midden- en kleinbedrijf en de coöperaties te worden gewezen.

33. Wat het ontwikkelingshulpprogramma voor derde landen in het Middellandse-Zeegebied betreft, dringt het Comité erop aan dat alle partners (EEG en derde landen) te kennen geven, de in de IAO-conventies neergelegde bepalingen (in het bijzonder de conventies 97 en 143) te willen naleven. Bijzondere waarde hecht het Comité in dit verband aan:

- het niet discrimineren van werknemers op grond van herkomst, nationaliteit, ras, godsdienst of politieke overtuiging;
- de erkenning van het recht om zich vakbondsgewijs te organiseren;
- de erkenning van het recht van vakorganisaties om overeenkomsten inzake arbeidsvoorwaarden te sluiten;
- de veiligheid op de werkplek, arbeidszekerheid (sociale zekerheid, enz.);
- de eerbiediging van de mensenrechten en de in het kader van de IAO overeengekomen sociale minimumnormen;
- de gezamenlijk te voeren actie tegen illegaal werk, clandestiene migratie en de handel in arbeidskrachten.

Samenwerking met de landen in het Middellandse-Zeegebied

34. Tussen, maar ook in, de Middellandse-Zeelanden bestaan dermate grote economische en sociale tegenstellingen, dat er zou moeten worden samengewerkt om de problemen te overwinnen of althans te verzachten en draaglijk te maken. Dit samenwerkingsbeleid moet niet alleen uitgaan van de Lid-Staten, maar ook van de meest geavanceerde mediterrane derde landen die er, wat mankracht en materieel betreft, het beste voorstaan. De Gemeenschap zal dus een mediterrane samenwerking tussen de Middellandse-Zeelanden onderling moeten bevorderen.

35. De derde landen in het Middellandse-Zeegebied zouden niet alleen de EEG maar ook elkaar in economisch opzicht steeds meer moeten gaan aanvullen, aangezien op deze manier echt tot stabiliteit en vrede in deze regio kan worden bijgedragen.

Wetenschappelijke en technologische samenwerking

36. Het Comité stemt in met de voorstellen van de Commissie, die in de eerste plaats wetenschappelijke en technische samenwerking op gebieden als geneeskunde, energie, milieu, informatie en opleidingen wil bevorderen. Het Comité meent echter dat het accent zou moeten komen te liggen op de ontwikkeling van „eigen” technologieën, die bij het klimaat, het natuurlijk milieu en de sociale structuren van de mediterrane regio's passen. De mediterrane regio's van de uitgebreide Gemeenschap (Mezzogiorno, Spanje, Griekenland, enz.) zouden uitermate geschikte „proefterreinen” voor de ontwikkeling en beproeving van deze eigen technologieën kunnen zijn.

⁽¹⁾ PB nr. C 343 van 24. 12. 1984.

36.1. Sommige landen rond de Middellandse Zee beschikken over technologieën die op de bijzondere kenmerken van de regio in kwestie zijn afgestemd. De Gemeenschap zou deze landen kunnen helpen hiervoor praktische toepassingen te vinden.

Samenwerking op landbouwgebied

37. Initiatieven om de zelfvoorzieningsgraad op levensmiddelengebied te verbeteren zouden moeten worden aangemoedigd, o.a. door investeringen in vooral communautaire agro-industriële bedrijven die bereid zijn op de plaatselijke vereisten afgestemde technologische kennis over te dragen.

Industriële samenwerking

38. Volgens het Comité is samenwerking op industrieel gebied om de volgende vier redenen belangrijk :

- a) de mogelijkheid om grondstoffen en agrarische basisproducten ter plaatse te be- en verwerken ;
- b) compensatie voor de in de landbouw, als gevolg van rationalisatiemaatregelen, verloren gegane arbeidsplaatsen, dank zij de schepping van nieuwe werkgelegenheid in de secundaire sector ;
- c) bevordering van een industriële ontwikkeling die beter beantwoordt aan de interne marktvereisten van mediterrane derde landen, die voor hun afzet niet te afhankelijk van het buitenland — met name de EEG — mogen zijn ;
- d) bevestiging van het feit dat de produktie van de landen in kwestie steeds meer complementair wordt ten opzichte van die landen die hen van oudsher van industrieproducten hebben voorzien.

38.1. Zowel in de produktie- als in de afzetsfeer acht het Comité de oprichting van „joint-ventures” tussen communautaire bedrijven en ondernemingen uit het Middellandse-Zeegebied (in het bijzonder van kleine en middelgrote ondernemingen en coöperaties) zeer belangrijk. De derde landen in het Middellandse-Zeegebied zouden hun steentje moeten bijdragen door het investeringsklimaat voor communautaire bedrijven te verbeteren.

38.2. De Lid-Staten zouden de oprichting van deze „joint-ventures” kunnen bevorderen door de voor de verschillende mediterrane derde landen geldende regels te harmoniseren en te proberen eventuele politieke belemmeringen uit de weg te ruimen.

Multilaterale samenwerking

39. Het Comité is het met de Commissie eens wanneer deze adviseert — via periodiek overleg tussen de betrokkenen — overschotten van vooral industriële

en agrarische „gevoelige” produkten die niet tegen concurrerende prijzen kunnen worden afgezet, te vermijden. Wil men echter komen tot een intensievere benutting van het potentieel van de Middellandse-Zeelanden — zowel grondstoffen als mankracht — dan zal zowel aan de aanbodzijde (door verbetering van de produktie) als aan de vraagzijde (door het verbruik en de afzet, mede op de markten van derde landen, te bevorderen) moeten worden ingegrepen.

Financiële samenwerking

40. Het Comité stelt vast dat de voorstellen van de Commissie ter zake tegen de achtergrond van de moeilijke financiële situatie in de EEG moeten worden gezien. De investeringen van particuliere communautaire bedrijven in mediterrane derde landen — vooral in voor de ontwikkelingssamenwerking belangrijke sectoren als de agro-industrie, de medisch-farmaceutische industrie, de exploitatie van natuurlijke hulpbronnen en het toerisme, enz. — zouden voor de economie en het levenspeil van de bevolkingen in kwestie bijzonder nuttig kunnen zijn. Ook zou op deze manier de steeds agressiever wordende Amerikaanse en Japanse multinationals de pas kunnen worden afgesneden.

Conclusie

41. De Gemeenschap zou zich volgens het Comité bewust moeten worden van het feit dat zij en de Middellandse-Zeelanden economisch van elkaar afhankelijk zijn en snelle beslissingen moeten nemen om zowel de uitbreiding met Spanje en Portugal tot stand te brengen, als de handel en andere vormen van samenwerking met de Middellandse-Zeelanden te consolideren ; hiertoe zou een aantal grondregels moeten worden uitgewerkt om te bereiken dat de partners de voor hun ontwikkeling noodzakelijke hoeveelheden kunnen blijven uitvoeren en tegelijkertijd hun aankopen in de Gemeenschap blijven verrichten. De kosten van dit beleid zouden voor rekening van de Gemeenschap moeten komen, vooral om te vermijden dat alleen de landbouwers — en in het bijzonder de boeren in het Middellandse-Zeegebied — hiervoor zouden moeten opdraaien. Deze grondregels zouden, nog vóór de afsluiting van de aan de gang zijnde toetredingsonderhandelingen, in overleg met de kandidaat-Lid-Staten, moeten worden uitgewerkt. De onderhandelingen zouden hierdoor echter geenszins mogen worden opgehouden.

42. Ten slotte spreekt het Comité de wens uit, nog te kunnen terugkomen op de betrekkingen met de mediterrane derde landen in het licht van de komende uitbreiding, om de specifieke moeilijkheden die sommige landen, het gehele Middellandse-Zeegebied en de Europese Gemeenschap zelf hiervan ondervinden, in bijzonderheden te bestuderen.

Gedaan te Brussel, 31 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

*BIJLAGE***bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité****Verworpen wijzigingsvoorstel**

Onderstaand wijzigingsvoorstel betreffende het advies van de Afdeling voor externe betrekkingen, dat overeenkomstig de bepalingen van het Reglement van Orde werd ingediend, is tijdens de debatten door het Comité verworpen.

Een als volgt luidende nieuwe **paragraaf 40** toevoegen :

„Om bij de Middellandse-Zeelanden geen valse verwachtingen te wekken ten aanzien van de inhoud die aan deze grondregels zou worden gegeven, acht de Afdeling het nodig dat de onderhandelingspartners er onmiddellijk op wijzen dat de Gemeenschap, naast de uitbreiding met Spanje en Portugal voortvloeiende beperkingen, ook nog andere problemen heeft ; hierbij wordt gedacht aan de beperkingen in verband met het eigen landbouwbeleid van de EEG (vooral op het stuk van mediterrane produkten), de begrotingsdiscipline, de beperkte financiële middelen, handelspolitieke verplichtingen tegenover derde landen enz.”.

Uitslag van de stemming

Vóór : 4, tegen : 49, onthoudingen : 24.

Advies inzake het voorstel voor een zestiende richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde : gemeenschappelijke regeling voor bepaalde definitief aan de BTW onderworpen goederen welke door een eindverbruiker van een Lid-Staat vanuit een andere Lid-Staat worden ingevoerd

(85/C 87/07)

De Raad heeft op 7 augustus 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen inzake bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor economische en financiële vraagstukken, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 22 januari 1985 goedgekeurd. Rapporteur was de heer della Croce.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen (1 onthouding) is goedgekeurd :

1. Algemene opmerkingen

Dit voorstel van de Commissie voor een zestiende BTW-richtlijn is onderdeel van de maatregelen ter harmonisatie van de stelsels van belasting over de toegevoegde waarde.

Dit voorstel is een aanvulling van de zesde BTW-richtlijn en sluit aan bij de op de BTW betrekking hebbende jurisprudentie van het Hof van Justitie.

Door de dubbele belastingheffing af te schaffen, wordt in dit voorstel voor een zestiende BTW-richtlijn de

positie verbeterd van particulieren die in een andere Lid-Staat tweedehands goederen verwerven en van personen die van de ene Lid-Staat naar de andere verhuizen.

Het Comité spreekt zijn voldoening uit over dit voorstel, dat stellig een bijdrage zal vormen tot verbetering van het intracommunautaire handelsverkeer en van het verkeer van personen tussen de Lid-Staten en dringt er bij de Commissie op aan om aan de hand van de opgedane ervaring te blijven streven naar verbetering van dit richtlijnvoorstel.

2. Bijzondere opmerkingen

2.1. Artikel 2, tweede alinea

De voorgestelde termijn van 30 dagen waarbinnen van een belastingplichtige gekochte goederen niet onder het toepassingsgebied van de zestiende BTW-richtlijn vallen, is naar het oordeel van het Comité ontoereikend. Bij een zo korte termijn zal moeilijk kunnen worden voorkomen dat in een land met een laag BTW-tarief gekochte nieuwe goederen onmiddellijk worden doorverkocht en worden ingevoerd in een ander land met een hoog BTW-tarief. Volgens het Comité is het doelmatiger deze termijn op 60 dagen te stellen, ten einde het aantal gevallen van belastingfraude te verminderen.

2.2. Artikel 3

Ten aanzien van de definitie van het begrip „eindverbruiker” wordt in dit voorstel voor een zestiende BTW-richtlijn naar verscheidene bepalingen van de zesde BTW-richtlijn verwezen.

Volgens het Comité is deze definitie in sommige gevallen en vooral in het geval van personen die een vrij beroep uitoefenen of van hen die met deze categorie kunnen worden gelijkgesteld, voor verschillende uitleg vatbaar. Daarom lijkt het zaak, deze definitie beter te formuleren.

2.3. Artikel 4, leden 1 en 2

Het Comité stelt voor, van de in lid 1, sub a) en b), bedoelde categorieën één categorie te maken, middels invoering van een bepaling houdende teruggave van BTW voor alle goederen waarvan de waarde inclusief BTW groter is dan driemaal het bedrag van de in artikel 2 van Richtlijn 69/169/EEG van de Raad bedoelde vrijstelling, ongeacht de datum waarop het

goed het laatst is verkocht. Bijgevolg moet lid 2 dienovereenkomstig worden gewijzigd.

Deze wijzigingen zijn volgens het Comité noodzakelijk om de procedures te vereenvoudigen en om te komen tot een billijke regeling voor alle goederen.

Voorts is het Comité van oordeel dat de in de voorgaande alinea genoemde waarde, namelijk driemaal het bedrag van de vrijstelling, dient te worden geïndexeerd, ten einde ervoor te zorgen dat het stelsel van fiscale behandeling qua tijd voldoende flexibel is.

2.4. Artikel 5

Het Comité constateert dat de bewijslast bij de eindverbruiker ligt en dat de Lid-Staat waar het goed wordt ingevoerd, ingeval de vereiste bewijsstukken niet worden overgelegd, ook elk ander bewijsmiddel kan aanvaarden of kan veronderstellen dat de BTW in de Lid-Staat van uitvoer is geheven (artikel 9 van het richtlijnvoorstel).

Volgens het Comité dient de bewijslast te worden vereenvoudigd en dienen voorts alle Lid-Staten dezelfde of soortgelijke normen te hanteren bij de keuze van de overige in aanmerking te nemen bewijsstukken.

Het Comité stelt voor, de termijn van drie maanden waarbinnen de Lid-Staat van uitvoer tot terugbetaling van belasting dient over te gaan, te verkorten.

2.5. Artikelen 6 en 7

Het Comité dringt er met betrekking tot deze artikelen op aan dat met zijn opmerkingen over artikel 4 rekening wordt gehouden.

Tot slot doet het Comité de aanbeveling om de zestiende BTW-richtlijn in alle Lid-Staten onverwijld en zonder uitzondering toe te passen.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

Advies inzake het voorstel voor een richtlijn van de Raad tot wijziging van Richtlijn 69/335/EEG betreffende de indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal⁽¹⁾

(85/C 87/08)

De Raad heeft op 2 oktober 1984 besloten, overeenkomstig de bepalingen van artikel 100 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, het Economisch en Sociaal Comité om advies te vragen inzake bovengenoemd voorstel.

De Afdeling voor economische en financiële vraagstukken, die met de voorbereiding van de desbetreffende werkzaamheden was belast, heeft haar advies op 22 januari 1985 goedgekeurd, waarbij zij zich heeft gebaseerd op het mondelinge verslag van de heer Elkan, rapporteur.

Het Economisch en Sociaal Comité heeft tijdens zijn 223e zitting van 30 en 31 januari 1985 (vergadering van 30 januari) het volgende advies uitgebracht, dat met algemene stemmen (3 onthoudingen) is goedgekeurd:

Algemene opmerkingen

Het Comité spreekt zijn voldoening uit over de voorgestelde vermindering van het aantal transacties waarop kapitaalrecht kan worden geheven en de voorgestelde mogelijkheid om dit recht te verlagen.

Het Comité betreurt evenwel dat de Commissie gemeend heeft, niet de volledige afschaffing van dit kapitaalrecht te kunnen voorstellen, waarop het in het verleden herhaaldelijk en eenparig heeft aangedrongen⁽²⁾. Het Comité benadrukt nog eens zijn opvatting, die door de Commissie wordt gedeeld, dat er binnen een rationeel belastingstelsel geen plaats is voor indirecte belastingen op het bijeenbrengen van kapitaal.

Hoewel men dient te beseffen dat de belastingopbrengsten van de Lid-Staten door afschaffing van het kapitaalrecht zouden dalen, zij erop gewezen dat het aandeel van deze belasting in de totale belastingopbrengst zo gering is dat derving van de opbrengst van deze belasting in geen enkele Lid-Staat als grote verliespost zou worden beschouwd. Tegenover volle-

dige afschaffing van het kapitaalrecht staan kostenbesparingen bij het innen van de belasting en bij de door het bedrijfsleven te dragen, hiermee verband houdende kosten. Bovendien is het heel goed mogelijk dat hierdoor de stimulans om te investeren zodanig toeneemt dat de hieruit voortvloeiende uitbreiding van de economische activiteiten toereikend zal zijn om de inkomstenderving te compenseren, zonder dat andere belastingen moeten worden verhoogd.

Terwijl het Comité de voorstellen van de Commissie als aanvaardbare, niet geheel optimale oplossing beschouwt, zou het de Commissie willen verzoeken, als alternatief van haar eigen voorstellen de afschaffing van het kapitaalrecht in twee etappes in overweging te nemen. In een eerste stadium zou het voorgeschreven kapitaalrecht van 1 tot 0,5 % teruggebracht worden, met dien verstande dat dit kapitaalrecht op 1 januari 1989 volledig zou zijn afgeschaft. Voorts zij opgemerkt dat deze benadering ook nog het — in de ogen van het Comité belangrijke — voordeel biedt dat de harmonische situatie op fiscaal gebied tussen de Lid-Staten niet wordt aangetast.

Gedaan te Brussel, 30 januari 1985.

*De Voorzitter
van het Economisch en Sociaal Comité*

G. MUHR

⁽¹⁾ PB nr. C 267 van 6. 10. 1984, blz. 5.

⁽²⁾ PB nr. C 142 van 31. 12. 1972, blz. 10.
PB nr. C 113 van 18. 4. 1973, blz. 11.
PB nr. C 109 van 19. 9. 1975, blz. 36.

TOELEVERINGSTERMINOLOGIE SECTOR KUNSTSTOFFEN EN RUBBER

Met deze uitgave wordt beoogd de toelevering op nationaal en internationaal vlak te bevorderen door de industriëlen en met name het midden- en kleinbedrijf een geharmoniseerd instrument te verschaffen om hun toelevering in negen talen te omschrijven.

Die omschrijvingen en hun equivalenten in de verschillende talen hebben betrekking op de toeleveringsprodukten, de produktiemiddelen en de produkten van opdrachtgevers, respectievelijk afnemers.

Deze terminologie kan door toeleveranciers en opdrachtgevers als meertalig technisch instrument worden gebruikt bij de omschrijving van hun betrekkingen.

Zij kan bovendien dienst doen als basiscodificatie ten behoeve van de organisaties die geïnteresseerd zijn in een logisch repertorium van de produkten, alsook van de werkzaamheden en produktiemiddelen op het gebied van de toelevering.

De terminologie bestaat uit vier delen:

DEEL A: Nomenclatuur van de toeleveringsprodukten

Deel A inventariseert in acht hoofdstukken de groepen produkten die door toeleveringsbedrijven kunnen worden gefabriceerd, waardoor het mogelijk wordt de productie van een toeleverancier te omschrijven, samen met de graad van technische complexiteit waartoe hij in staat is.

DEEL B: Nomenclatuur van de werkzaamheden en de produktiemiddelen

Dit deel, dat eveneens uit acht hoofdstukken bestaat, legt de nadruk op de werkzaamheden en de produktiemiddelen die door de toeleveringsbedrijven worden aangewend, met de mogelijkheid een gedetailleerde opsomming te geven van de kenmerken van de gebruikte grondstof, van de ter beschikking staande fabricagemethodes, alsook van de graad van nauwkeurigheid die de toeleverancier kan bereiken.

DEEL C: Nomenclatuur van de produkten van opdrachtgevers, respectievelijk afnemers

Dit deel, dat een uittreksel is uit „De gemeenschappelijke nomenclatuur van industriële produkten” (NIPRO) die door het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen wordt uitgegeven, inventariseert de productie van de opdrachtgevers, waardoor het mogelijk wordt na te gaan in welke sectoren een bedrijf als toeleverancier heeft gewerkt.

DEEL D: Bedrijfskaart

De bedrijfskaart neemt, tot een samenhangend geheel verwerkt, alle gegevens over die in de delen A, B en C voorkomen en is in die zin ontworpen dat een optimale selectie van de meest gekwalificeerde toeleveranciers voor de uitvoering van een bepaalde opdracht mogelijk wordt. De bedrijfskaart geeft tevens een beeld van het produktiepotentieel en de produktiemiddelen, alsook van de door de toeleverancier opgedane ervaring.

Uitgave in: Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands, Portugees, Spaans.

ISBN: 92-825-5076-1

Catalogusnummer: CB-40-84-876-9A-C

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Ecu 15,39; Bfr. 700; Fl. 39,00

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
L-2985 Luxemburg

TOELEVERINGSTERMINOLOGIE

Sector Metaal — Tweede uitgave

Met deze uitgave wordt beoogd de toelevering op nationaal en internationaal vlak te bevorderen door de industriëlen en met name het midden- en kleinbedrijf een geharmoniseerd instrument te verschaffen om hun toelevering in negen talen te omschrijven.

Die omschrijvingen en hun equivalenten in de verschillende talen hebben betrekking op de toeleveringsprodukten, de produktiemiddelen en de produkten van opdrachtgevers, respectievelijk afnemers.

Deze terminologie kan door toeleveranciers en opdrachtgevers als meertalig technisch instrument worden gebruikt bij de omschrijving van hun betrekkingen.

Zij kan bovendien dienst doen als basiscodificatie ten behoeve van de organisaties die geïnteresseerd zijn in een logisch repertorium van de produkten, alsook van de werkzaamheden en produktiemiddelen op het gebied van de toelevering.

De terminologie bestaat uit vier delen:

DEEL A: Nomenclatuur van de toeleveringsprodukten

Deel A inventariseert in acht hoofdstukken de groepen produkten die door toeleveringsbedrijven kunnen worden gefabriceerd, waardoor het mogelijk wordt de produktie van een toeleverancier te omschrijven, samen met de graad van technische complexiteit waartoe hij in staat is.

DEEL B: Nomenclatuur van de werkzaamheden en de produktiemiddelen

Dit deel, dat eveneens uit acht hoofdstukken bestaat, legt de nadruk op de werkzaamheden en de produktiemiddelen, die door de toeleveringsbedrijven worden aangewend, met de mogelijkheid een gedetailleerde opsomming te geven van de kenmerken van de gebruikte grondstof, van de ter beschikking staande fabricagemethodes, alsook van de graad van nauwkeurigheid, die de toeleverancier kan bereiken.

DEEL C: Nomenclatuur van de produkten van opdrachtgevers, respectievelijk afnemers

Dit deel, dat een uittreksel is uit „De gemeenschappelijke nomenclatuur van industriële produkten” (NIPRO) die door het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen wordt uitgegeven, inventariseert de produktie van de opdrachtgevers, waardoor het mogelijk wordt na te gaan in welke sectoren een bedrijf als toeleverancier heeft gewerkt.

DEEL D: Bedrijfskaart

De bedrijfskaart neemt, tot een samenhangend geheel verwerkt, alle gegevens over die in de delen A, B en C voorkomen en is in die zin ontworpen dat een optimale selectie van de meest gekwalificeerde toeleveranciers voor de uitvoering van een bepaalde opdracht mogelijk wordt. De bedrijfskaart geeft tevens een beeld van het produktiepotentieel en de produktiemiddelen, alsook van de door de toeleverancier opgedane ervaring.

Uitgave in: Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands, Portugees, Spaans

ISBN: 92-825-4271-8

Catalogusnummer: CB-40-84-125-9A-C

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Ecu 17,36; Bfr. 800; Fl. 45,00

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
L-2985 Luxemburg

GIDS VAN DE RAAD DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

II/84

De Raad speelt in het beraadslagingsproces van de Gemeenschap een centrale rol.

In deze gids wordt een overzicht gegeven van de structuur, de bevoegdheden en de werkwijze van de Raad. De gids, die tweemaal per jaar wordt bijgewerkt, bevat onder andere een lijst van de Vertegenwoordigers van de Regeringen der Lid-Staten die gewoonlijk aan de zittingen van de Raad deelnemen, een lijst van de leden van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers, de organisatieschema's van de Permanente Vertegenwoordigingen van de Lid-Staten en een overzicht van de structuur van het Secretariaat-generaal van de Raad. Voorts wordt nuttige informatie verschaft over de comités die in het kader van de Raad werkzaam zijn, over de Gemengde Associatie- en Samenwerkingsraden, over de ACS-EEG-Raad van Ministers en over de Vertegenwoordigingen van de ACS-Staten bij de Gemeenschap.

Uitgave in: Deens, Duits, Engels, Frans, Grieks, Italiaans, Nederlands

ISBN: 92-824-0182-0

Catalogusnummer: BX-41-84-733-NL-C

Vastgestelde prijzen in Luxemburg (exclusief BTW): Bfr. 125; Fl. 7,00

BUREAU VOOR OFFICIËLE PUBLIKATIES DER EUROPESE GEMEENSCHAPPEN

L-2985 Luxemburg